

[Baadsgaard]

gen, og det er baggrunden for det lovforslag, som vi sammen med SF har fremsat, og som vi mener kan være med til at bryde den onde cirkel. Det vil være et godt middel sammen med det huslejestop, som også ligger til behandling i Folketinget.

Boligministeren henviser til, at man nu vil optage forhandling med kreditinstitutterne, og at det skal gå hurtigt. Det er vi da glade for; man kan blot spørge, hvorfor man skulle vente så længe. Jeg er da glad for, at man nu har taget fat på det. Det er jo den første positive virkning af dette lovforslag.

Jeg vil slutte mit indlæg med at citere fra Politiken Erik Mollerups kommentar den 31. januar 1988, hvor han skriver:

»Som udviklingen har formet sig, er det åbenbart, at en opretholdelse af den position, de store realkreditinstitutter har på det danske kapitalmarked, forudsætter en bredere forståelse for, at samfundsmæssige hensyn må indgå som et vigtigt element i den fremtidige udlånspolitik.«

Engell (KF):

Som bekendt nedsatte boligministeren i sidste måned i samdrægtighed med realkreditinstitutterne det hurtigtarbejdende udvalg, som jo allerede inden udløbet af denne måned skal have gennemgået de regler, der fastlægger realkreditinstitutternes rolle i finansieringen af byerhvervsjendomme. Man skal se på, om reglerne og deres anvendelse, bl.a. værdiansættelser i ejerskiftesituationer, skaber problemer i relation til ejendomspris- og huslejeudviklingen. Også spørgsmålet om de fiktive handler, som vi drøftede i forbindelse med det tidligere forslag, skal udvalget se på.

Mener udvalget, at der er behov for ændringer, ja, så skal disse lægges frem, så der er god overensstemmelse mellem ejendomsmarkedets funktioner og de overordnede samfundsmæssige interesser.

Netop set i sammenhæng med det udvalgsarbejde, der pågår, og som jo altså afsluttes meget hurtigt, havde det nok været rigtigst, om man havde afventet dette arbejde, før vi her i Tinget skulle tage stilling til, om der var behov for ændringer i lovgivningen eller administrationen. Men det kunne S og SF ikke vente på, og det er da også oppositionens mulighed at score et par point i en sag, der jo har mediernes bevågen-

hed. Det skal jeg ikke bebrejde hverken S eller SF; den fristelse er der som bekendt andre partier på andre tidspunkter der også er faldet for.

Forslagets sigte kan vi ikke være særlig uenige i. Allerede ved førstebehandlingen af forslaget om det erhvervs-huslejestop, som vi havde til behandling i Tinget for nylig, gav jeg på den konservative gruppes vegne udtryk for, at vi ikke ville acceptere det, hvis realkreditinstitutterne kom til at optræde som en motor på inflationen i forbindelse med værdiansættelse og lånuddmåling. Vi er også i den konservative gruppe parate til, hvis det skulle vise sig nødvendigt, at tage de nødvendige skridt til at forhindre det.

Ligesom ministeren tvivler vi på, at det lovforslag, vi her behandler, er særlig velegnet til at nå målet. Der findes andre lånemuligheder end realkreditinstitutterne, og vi deler også ministerens andre betænkeligheder i forbindelse med forslaget.

Der er yderligere to ting, som jeg gerne vil trække frem:

Vi synes, det er godt, at ministeren har taget initiativ til at nedsætte det hurtigtarbejdende udvalg, men jeg vil godt rejse spørgsmålet, hvor Tilsynet med Realkreditinstitutterne egentlig var henne, og hvor det egentlig har været henne i forbindelse med hele denne sag. Jeg mener, at der gennem de seneste måneder har været mange eksempler på såkaldt fiktive handler, som må give anledning til, at regeringen – og det vil sige boligministeren – overvejer en styrkelse af det særlige tilsyn med realkreditinstitutterne.

Jeg vil gerne beklage, at tilsynet tilsyneladende ikke for længst har haft mulighed for at gennemføre en mere omfattende undersøgelse af disse fiktive handler og realkreditinstitutternes rolle i prisudviklingen. Når der over en periode fremkommer så mange eksempler som det, vi har set, burde Tilsynet med Realkreditinstitutterne have mulighed for at gennemføre en grundig kortlægning af problemerne, og det er nok ikke sket. Det har man nok ikke haft mulighed for at gøre i tilstrækkeligt omfang. Derfor mener jeg, det vil være rigtigst, om ministeren nu ser på, om tilsynets muligheder er tilstrækkelige eller der bør ske en styrkelse af tilsynet og eventuelt en stramning af reglerne.

Jeg vil gerne understrege, at med over 200.000 lånesager årligt er det naturligvis ikke muligt for tilsynet at garantere for alle sager; der påhviler helt klart realkreditinstitutterne et